

Kedves Testvéreim a Krisztusba vetett hit által!

A felolvasott ige a református bibliaolvasó kalauz szerint nem a mai napra kijelölt ige, viszont olyan teológiai üzenetet láttatott meg velem, ami miatt ma erről szeretnék prédikálni.

Tulajdonképpen egyetlen üzenetről kívánok szólni, és ez az, hogy Jézus arra hívta a tanítványokat, hogy vele legyenek. Vele lenni, vele közösségben lenni. Ez a tanítványság lényege.

Az első tanítványoknál ez azt jelentette, hogy éveken keresztül naponta együtt voltak Jézussal, még a családjukat is otthagyva éjjel és nappal Jézussal voltak. Ha Jézus valamerre vándorolt, akkor követték őt, és ez azt jelentette, hogy egész Izráelt szélteben-hosszában többször is bejárták. Ha kényelmes szálláshelyük volt, akkor abban laktak, de ha kényelmetlen volt, vagy éppen hirtelen nem is volt, akkor azt is elfogadták. Nem örömmel, de elfogadták. Bár ez így nem is egészen igaz, mert később már olyan érett hitre is eljutottak, ahol akár öröm volt számukra a nélkülözés is. Ha Jézus engedte, hogy találkozzanak szereteteikkel, akkor akár együtt voltak ott látogatni, de ha a helyzet úgy adódott, akkor nem is látták családtagjaikat. Ha Jézus gazdagoknál volt, akkor akár jó eséllyel nagyot ehtettek, de ha szegényeket és betegeket látogatott, akkor ez a lehetőség nem feltétlenül adatott meg. Egyszer például a tanítványok útmenti gabonatóblán kalászkodat tépdestek, hogy az által jusson egy kis liszt a gyomrukba. Ez nem arról árulkodik, hogy Jézus mellett éhkoppot nyeltek volna, de az mindenesetre egyértelmű, hogy Jézus mellett lenni nem jelentett hízókurát. Pedig olyan eset is volt, amikor Jézus kenyeret szaporított.

Jézus mellett lenni azt jelentette, hogy figyelték őt, mit csinál. Figyelték szavait és figyelték tetteit. Ezeket később le is diktálták, és ezek nagy része a 4 evangéliumban le is lett írva.

Jézus nem vázolt fel a tanítványok előtt közép-és hosszú távú terveket, vagyis nem volt tollbamondásos jegyzetük arról, hogy melyik hónap melyik napján hova fognak menni és mit fognak tenni. Jézus a tanításait sem diktálta, hogy ezeket szépen szó szerint írják le. Ugyanakkor az akkori kor szokása szerint az emberek általában igen pontosan írták le, vagy mondták el az eseményeket, beszédeket. A 4 evangélium egymás mellett a Bibliában a maga eltérő hagyományaival azt mutatja, hogy egyfelől döbbenetesen pontosan, egymással megegyezően mesélik el Jézus szavait és tetteit, másfelől viszont egymással nem vívnak harcot, hogy melyiknek van igaza a sorrendek tekintetében, vagy számok tekintetében, ahol bizony vannak különbségek.

Jézussal együtt lenni nem azt jelentette, hogy a tanítványok alapos dogmatikai tanítást kaptak, hanem azt, hogy az élet egészét fogta át Jézus élete-hite, és abból részesedve később az ő életük és hitük is. Jézussal lenni azt jelentette, hogy a saját életük ügye egy nagyobb isteni ügy része lett, és már nem az volt a fontos, hogy velük mi történik, hanem az, hogy Jézus által és a belé vetett hittel általuk mi történik, pontosabban mit cselekszik meg az Isten.

Ez a Jézussal együtt lét küldetésé vált. Részben annak a küldetésévé, hogy áldott életet éljenek, de még inkább annak a küldetésévé, hogy Jézus követése által az embereket Jézussal megismertessék, a figyelmet felé, rá fordítsák.

A Jézussal való együtt lét nem azonos napi teendőket és eseményeket hozott, mint például egy egyre inkább kikristályosodó vallásgyakorlat megvalósítását, például kötött imádságok mondogatása vagy istentiszteleti rend kialakítása, hanem olyan kihívást, amiben folyamatosan lehetett lelkileg fejlődni. Itt halkan hadd jegyezzem meg, hogy miután a népegyházak ma Magyarországon nagyon rossz hatékonysággal működnek, ezért lehetséges, hogy a lelki fejlődéshez más struktúrára lesz szükség. Lehet, hogy újra előtérbe fognak majd kerülni a házi csoport alkalmak, de akár az is lehetséges, hogy a presbiteri rendszer meg fog szűnni, mivel úgy tűnik, hogy az ország számos református gyülekezete nem képes 6 presbitert kiállítani, akik a nyakukba vennék településük gyülekezetének kormányzási terhét legalább 6 évre. Nem akarok ebbe a témába nagyon mélyen belemenni, és azt sem mondom, hogy ez fejlődés lenne a XXI. századi magyar református egyházban, viszont az így kialakult helyzet, ahol a hívek nem tudják bevállalni a gyülekezet kormányzását, lehet, hogy egy olyan kényszerhelyzetet fog teremteni, amiben évszázadok óta nem tapasztalt ézszerúséggel kell majd a gyülekezeteknek élni, ha fenn akarnak maradni. Visszatérve a kezdőgondolathoz: A Jézussal való együttlét nem valamilyen kész rendbe beilleszkedést jelent, hanem a helykeresés igényességét követeli.

Jézussal közösségben lenni azt jelentette, hogy nyitottnak kellett lenni a bizonytalan jövő felé.

Jézussal közösségben lenni azt jelentette, hogy állandóan más-és más embereket kellett keresni-találni Jézusnak és a tanítványoknak, akik felé isteni küldetésük volt. Hogy ez mennyire nem egyszerű, nos, ennek példájául hadd hozom fel azt, hogy amikor a nyolcvanas és a kilencvenes években református lelkészek drogosok és alkoholisták között elkezdtek dolgozni, akkor eleinte a hivatalos egyház erőszakkal próbálta ezeket a kezdeményezéseket leállítani, mivel úgy voltak vele, hogy először az átlag gyülekezeti tagokat kell megtéríteni, vagy lelkileg vezetni, és majd csak legvégül kell az ilyen bizonytalan emberekkel missziózni. Csakhogy Jézustól nagyon nem ezt tanulták a tanítványai. Jézus szinte naponta olyan algoritmussal dolgozott a missziói munkáját illetően, ami érthetetlennek tűnt. Jézussal lenni tehát azt is jelenti, hogy a küldetési helyszínek, csoportok akár rendszeresen változhatnak.

Jézussal lenni azt jelentette, hogy figyelni kellett őt. Folyamatosan. Naponta. Sőt. Olykor még ennél is kisebb időegységben kell észrevenni, ha valami másra akar tanítani, mint amit odáig tudtunk.

Jézussal együtt lenni konfliktus jelentett, nem csak a tanítványoknak, hanem Jézusnak is. Nem sokkal a közös tanítványi életút kezdete után a családja máris látta, hogy veszedelmes életutat választott Jézus, úgyhogy be is próbálkoztak azzal, hogy hazarendeljék. Jézus erre nagyon keményen válaszolt, és a tanítványokat, mármint nem önmagában a tizenkettőt, hanem az őt követőket nevezte családjának, akik vele együtt cselekedték mennyei apja akaratát. Mondanom sem kell, hogy ezt az új családot, a keresztyének közösségét, a Jézust követőkből álló gyülekezeteket máig vetélytársnak látja sok család. Jézus radikális beszédben kérte az övéit, hogy ne tegyék első helyre a családi-társadalmi elvárások betöltését. Az más kérdés, hogy erkölcs tekintetében Jézus a családi szerepek helyes betöltését igen fontosnak tartotta. Zéró toleranciát hirdetett például a szülők felé való gondoskodás elhanyagolása tekintetében. Péter és Pál apostol, két tanítványa pedig vallástörténetileg egyedülálló módon azt ismerték fel, hogy a házasság nem egyszerűen valamilyen szükséges társadalmi intézmény-dolog, aminek vannak

jó és rossz oldalai, hanem az a legerősebb szeretetkötés kell, hogy legyen, amiben a leginkább kiábrázolódhat egy keresztyén ember helyes etikája.

Jézussal együtt lenni azt jelentette, hogy ez nem a lelki biztonság megkeresése, hanem a legnagyobb mértékű lelki nyitottság megkeresése. Na, nem abban, hogy például Isten 1 van-e, vagy több, hanem abban, hogy minden nap rá kell kérdezni a tegnapi hitre, hogy az ma is úgy érvényes-e? Érthetőbben fogalmazva: mint egy jó házastársi, vagy szülő-gyermekei kapcsolat, amelyikben nem ugyanazok az események és párbeszéddek zajlanak, hanem az idő változásával mindig annak a legmegfelelőbb változatában figyelnek egymásra és szeretik egymást. Ismét másként fogalmazva Jézussal együtt lenni folyamatos lelki változás, gazdagodás.

Jézussal együtt lenni azt jelenti, hogy leülök a lábaihoz. Ez első hallásra szórakoztatóan hangzik, de ezzel a szófordulattal azt akarom érzékeltetni, hogy ennek éppen úgy kell működnie, mint amikor napjainkban valakinek valamilyen komolyabb lelki problémája van, és akkor elmegy a terapeutájához, vagy lelki vezetőjéhez, ott leülnek egymással szembe, és különböző módszerekkel közös foglalkozás, közös beszélgetés alakul ki. Abszolút személyes érintettséggel, teljes nyíltsággal. Jézussal együtt lenni azt jelenti, hogy megadom a módját az ő terápiájának és ígét olvasok a Bibliából. Vagy, hogy megadom a módját a rá figyelésnek és imádkozom. Hogy megadom a módját és elmegyek gyülekezeti alkalomra. Nem csupán otthon böngészek jó kis vallási tartalmakat a neten és közben kávézom, hanem itt a templomban leülök, felállok, hangosan imádkozom, énekelek, stb. Ráadásul valaki mellett, aki lehet, hogy jóbarátom, de lehet, hogy egy ismeretlen ember. Megadom a Jézussal együtt levés módját és kérdést teszek fel, méghozzá nagyon is fontos életkérdést, magammal kapcsolatban és választ várok, méghozzá személyre szabottat. Megadom a módját és engedem, hogy Jézus kérdést tegyen fel nekem és a válaszom nem mellébeszélés, hanem igazság. Megadom a módját, hogy ehhez a válaszhoz idő kell. Jézussal lenni azt jelenti, hogy a vele levő többi tanítvány nem csupán a látószögembe kerül, de velük értékelhető tanítványi közösséget vállalok. Jézussal lenni azt jelenti, hogy éppen úgy, mint egy terápiában, a gondolatok nem csupán járnak a fejemben, de szavakká és mondatokká formálódnak, amiknek a hatástörténete a cselekedeteimben is meg kell, hogy látszódjanak. A hit ilyen értelemben tehát nem titkos magánügy, hanem szavakban és tettekben is kifejezett vallomás Jézusról.

Jézussal közösségben lenni azt jelenti, hogy valamilyen célra vagyok általa kiválasztva. Mindig. És ezt keresnem kell és gyakorolnom.

Jézussal együtt lenni áldozat. Ha tehát az ő követése nem csupán hozzátesz az életemhez, hanem bizonyos dolgokat elveszíték ez által, akkor nem hibát követtem el, hanem felvettem végre azt a keresztet, amit kért.

Jézussal lenni azt jelenti, hogy először arra hív, hogy tanítványaként vele legyek, utána viszont elküld ígét hirdetni, hatalommal a Sátán munkáját rombolni. Itt, ebben a dologban hadd emeljem ki azt, hogy a Jézussal együtt levés és a kiküldetés kettőse együttesen kell, hogy adja az egészet. Aki alábecsüli a vallásgyakorlatból az imádságot, vagy a Jézus akaratát kereső bibliaolvasást, vagy a Jézus akaratát olyan mértékben felismerő áhítatot, amihez hozzá tartozik a bűnbánat, a megtérés, vagy a megszentelődés, vagy a Szentlélekkel való beteljesedés, nos, az az ember hiába végez mások közt lelkes hitéleti munkát, valójában nem Jézussal való

közösségben él, csak kiküldetésben, de sosem otthon Jézusnál. Sajnos sokak kísértése ez. Lelkészeknek különösen. Jézusi módon próbálnak élni az ilyen emberek, még akár hittérítene is, de magával Jézussal nincs élő közösségük. Általában ez a gyakoribb helytelen tanítványság. A másik, kevésbé gyakori, de előforduló végletes tanítványság az, amikor némelyek annyira Jézussal vannak, vele akarnak élni, hogy bántóan keveset foglalkoznak embertársaikkal, a saját életüket nem emberek szolgálatára állítják, hanem önmagáért való vallásgyakorlatban élnek. Nem mennek úgymond ki, emberek közé igét hirdetni, és alábecsülik a Sátán hatalma elleni harcot, amiben feladata van a tanítványoknak. Természetesen nem az, hogy legyőzzék a Sátánt, de az, hogy a Sátán hatalma alá vettett világban a tanítványok isteni megbízással felszabadító munkát végezzenek, ez alap. Harcolni kell, küzdeni ebben a világban, de nem azért, hogy minden embernek minél jobb legyen – ezt a harcot nyugodtan hagyjuk meg a lelkes emberjogi aktivistáknak -, hanem azért kell harcolnunk, hogy a Sátán megkötöző és szétdobáló munkájával szemben hitelesen hirdessük meg és közvetítsük Isten felszabadító erejét, és közösségbe állító szeretetét.

Kedves testvéreim! Jézus egykor kiválasztott 12 tanítványt, hogy vele legyenek. Az ő élete tetteinek tanúi legyenek és erről bizonyosságot is tegyenek. Ez az egyház feladata. Ez nem a papok dolga. Ez mindannyiunk feladata. Vele lenni, őt figyelni, engedni, hogy irányítson, belül megváltoztasson, aztán küldetésben, sőt kiküldetésben élni. Részt venni abban az életmentésben, amiben emberek nem attól lesznek értékesek, hogy körülmények tekintetében gazdagabban halnak meg, mint ahogyan születtek, hanem attól, hogy Isten gyermekeiként élhetnek, már életükben üdvösséget nyerve.

Jézussal élni, vele közösségben lenni: ez kell, hogy legyen a mi életünk. Ennél kevesebb nem szabad beérnünk. Ámen.